

சங்க இலக்கியத்தில் குயவர்கள் Potters in Sangam Literature

முனைவர் ஜா. அருணா | Dr. J. Aruna

Assistant Professor of Tamil, Bishop Heber College, Tiruchirappalli - 620 017. Email:
wesleyaruna@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் குயவர்கள் மற்றும் குயவர்களால் வணையப்படும் மட்பாண்டங்கள் முதலான பொருட்கள் எவ்வாறு வணையப்பட்டது என்றும் எவ்வெற்றிற்குப் பயன்படுத்தினர் என்றும் குயவர்களின் பிற வாழ்வாதாரங்கள் குறித்தும் பொருண்மை அடிப்படையில் ஆய்வாகக் கட்டுரை உருப்பெற்றுள்ளது.

Abstract

In Sangam literature Learn will come Potters will be surrounded and Products such as pottery by potters How was it framed? And always for what purpose the potters. Other Livelihoods regarding the article have been developed as research based on objectivity.

திறவுச்சொற்கள் (Keywords): சங்க இலக்கியம், குயவர், மட்பாண்டம், வாழ்வாதாரம், sangam literature, potter, pottery, livelihoods.

தமிழில் கிடைக்கும் பழமையான இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இக்கால இலக்கியங்கள் வரை மட்பாண்டக்கலை - கலைஞர் குறித்த செய்திகள் பயின்று வருகின்றன. குறிப்பாகத் தமிழக நாட்டுப்புற வழக்காறுகளில் இக்கலையானது முதலில் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பயன்பாடுடைய பொதுக் கலையாகவும் பின், நுண்கலையாகவும் வளர்ந்து இன்று அறிவியலின் முன்னேற்றத்தால் எந்திர உதவியுடன் புதிதாகப் பரிணமித்திருப்பதை அறிகிறோம். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இக்கலையும், இக்கலைதனை வணையும் குயவர்கள் குறித்தும் அதன்மீது தமிழர்தம் வாழ்வும், கலை கலாச்சாரமும் மண்பாண்டக் கலையோடு இரண்டறக் கலந்துள்ள முறை குறித்தும் ஆய்ந்தறிந்து தக்க சான்றுகளுடன் விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குயவர் - பெயர்க்காரணம்

'குயவர்' என்ற இனம் செய்யும் தொழிலின் பெயரால் ஏற்பட்ட பழமை வாய்ந்த ஓர் இனமாகும். இக்கலை பழமை வாய்ந்த ஒன்றென்பதிலிருந்து, மட்பாண்டம் வணைபவர்களைக் 'குயவர்' என்ற சொல் கொண்டு அழைத்தனர். எட்கர் தாஸ்டன் என்பவர் "குயவர் என்ற சொல் சமஸ்கிருதச் சொல்லிலிருந்து உருவாயிற்று; அதில் 'கு' என்பது மண்ணுலகத்தையும், இதன் இடப்பொருளாக அவர்கள் பயன்படுத்தும் மண்ணையும் உணர்த்தும். 'அவன்' என்பது தொழில் செய்யும் மனிதனையும் குறிக்கும்" என்கிறார்.

மண்பாண்டங்கள் செய்பவர்களைக் குயவர்கள் என்கிறோம். குயவன் என்ற சொல்லுக்கு மண்வேலை செய்பவன் (Potter) என்று பொருள்.

குயவர் தோற்றம் பற்றிய செய்திகள்

மனித சமூக வளர்ச்சியில் வேளாண்மை யுகத்தில் மட்பாண்டத் தொழிலும் நல்ல இடத்தைப் பெற்றிருந்ததால் குயவர்களும் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் குலம் தோன்றியது குறித்துப் பல கதைகளைக் கூறுகின்றனர். 'குலாலன்' அம்புச முனியை முதலாகக் கொண்ட சந்ததியினை இவனைச் 'சுயம்பு' என்பர். பிராமணத் தந்தைக்கும், சூத்திரத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள்

குலாலர்கள். ஆகவே தந்தையின் தொழிலான பூசாரித் தொழிலையும் குலாலர் மேற்கொண்டதாகச் சொல்வர்.

எட்கர் தர்ஸ்டன் "குயவர்கள் பிராமணத் தந்தைக்கும், சூத்திரத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்களென்றும் வேதங்களின் கருத்துப்படி இவர்கள் குருகுலத்தவர்களென்றும், இந்த குருக்கள் மட்பாண்டங்களைக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணம் செய்தவர்களென்றும், அந்தப் பாண்டம் அவர்களால் செய்யப்பட்டது" என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இக்கருத்தை வலுச் சேர்ப்பதற்குச் சான்றாகக் குயவர்கள், முப்புரி நூல் அணிவது, தலையின் முன்பகுதியைச் சிரைத்துக் கொள்வது, குடுமி வைத்திருப்பது, பூசாரித் தொழில் செய்வது, வடமொழி மந்திரங்களைப் பூசைக்குப் பயன்படுத்துவது போன்ற பிராமணியப் பிரதிபலிப்புகளாக உள்ளன. ஆனால் "உணவு முறையில் இவர்கள் அசைவர்கள், குலாலர்கள் அனைவரும் பூசாரிகளாக இருப்பதில்லை. சிலர் பாளை செய்கிறார்கள்" என்று செ. குமார் மட்பாண்டத் தொழிலாளி கள ஆய்வின் போது இக்கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

சங்ககாலக் குயவர்நிலை

இலக்கியம் என்பது மக்கள் வாழ்க்கையின் காலக்கண்ணாடி. இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் கருத்துக்கள் அவ்வக்கால மக்களைப் பற்றியதாக அமையும். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள், சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களைப் பற்றி எடுத்தியம்புவதாக அமைகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் மண்பாளை பற்றியும் குயவர்களைப் பற்றியும் அநேக இடங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

"கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
ஓண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
யாறு கிடந்தன்ன அகல்நெடுந் தெருவில்
'சாறு'என நுவலும் முதுவாய்க் குயவ
ஈதும் ஆங்கண் நுவன்றிசின் மாதோ" (நற். 200)

ஊர்க்குயவன் திருவிழா நிகழ்வதை அறிவிக்கத் தலைப்படுகின்றான். அவனைத் தோழி அழைத்துத் தலைவனின் வாயிலாகப் பாணனின் பொய்மொழியை ஊராரெல்லாம் அறியுமாறு கூறுக, இப்பாணன் பொய்மொழி தன் வாழ்க்கையில் ஓயாத அல்லலை விளைவித்தது என்றும், ஊர்த்திருவிழாவை அறிவிக்கின்ற குயவனைத் தன் வாழ்க்கை அனைத்தையும் கூறவேண்டும் என்று வேண்டுவதின் மூலம் சமூக நிகழ்வுகளில் குயவர்களின் பங்கினை அறிய முடிகிறது.

"மணிக் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
பலிக்கள் ஆர் கைப்பார் முதுகுயவன்
இடு பலி நுவலும் அகன்தலை மன்றத்து
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறல் மூதார் " (நற்.293)

நீலமணி போலும் பூங்கொத்துக்களைக் கொண்ட நொச்சி மாலையைச் சூடிப் பலிகளை இடுகின்ற செயல் புரியும் கையினையுடைய மிக முதிய குயவன் தான் இடுகின்ற பலியை உண்ணுதற்காகத் தெய்வங்களையும் காக்கைகளையும் அழைப்பான்.

சங்க காலத்தில் ஊர் மக்களுக்கு அங்கு நடைபெறும் விழாவினைப் பற்றி அறிவித்தல் மற்றும் விழாவில் பலியிடுதல் இவற்றைக் கொண்டு ஆராய்கையில் சங்க காலத்தில் குயவர்களே விழா நிகழ்த்தும் உரிமை பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது. பழந்தமிழகத்தில் குயவர்கள் விழா நடத்துவோராக இருந்து வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

குயவர்கள் குறிபார்த்தல், பேயோட்டுதல் ஆகிய வினைகளை நிகழ்த்தி வருவதோடு சிறுதெய்வக் கோயில்களில் பூசாரிகளாகவும் செயல்படும் நிலை பண்டைய மரபின் எச்சமாகக்

கருதப்படுகிறது. இன்று கோயில்களில் அந்தணர் ஆற்றும் பணியினைச் சங்க காலத்தில் குயவர்கள் ஆற்றியதாகத் தெரிகிறது.

இன்றும் குயவர்கள் அய்யனார் போன்ற சிறுதெய்வங்களுக்குப் பூசை செய்யும் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் செய்கின்ற தொழில் வழிபாட்டோடு தொடர்புடையதாக இருப்பதன் மூலம் பழங்காலத்தில் குயவர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்பும், அந்நிலை இன்றும் தொடர்ந்து வருகிறது என்பதையும் உணர முடிகிறது. கிராம தேவதைகளுக்கும் குறுஞ்சாமிகளுக்கும் இவர்களே பூசாரிகளாகவும் திகழ்கின்றார்கள்.

சங்க இலக்கியங்களில் மட்பாண்டக்கலையும் கலைஞர்களும்

மட்பாண்டம் பற்றிய செய்திகள் சங்ககாலச் செய்யுள் தொட்டு இக்கால ஹைக்கூக் கவிதை வரை பயின்று வருதலைக் காணமுடிகிறது.

குறுந்தொகை

“நல்லுரை யிகந்து புல்லுரைத் தா அய்ப்
பெயல்நீர்க் கேற்ற பசங்கலம் போல” (29)

ஐங்குறுநூறு

“புதுக்கலத் தன்ன கனிய வாலம்” (303)

நற்றிணை

“மணிக் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
பலிக்கள் ஆர்கைப் பாா முதுகுயவன்” (293)

புறநானூறு

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே” (228)

என்று விளிப்பதன் மூலம் கட்டுரைக்கு அரண் செய்வதாகவும் உள்ளது.

குயவர்கள் மூதூரில் இருந்தனரென்பதும் மண்கலத்தைச் சூளையிலிட்டுச் சுட்டனரென்பதும் அப்போது மிக்க புகை எழுந்ததென்பதும் முடவனார் பாடலில் பின்வரும் மூன்று குறிப்பிடுகின்றன.

“இருள்திணிந் தன்ன குருஉத்திரள் பருஉப்புக்கை
அகலிரு விசம்பி னூன்றுந் சூளை
நனந்தலை மூதூர் கலஞ்செய் கோவே” (228)

கோவூர்க்கிழார் சோழன் நலங்கிள்ளியின் வள்ளன்மையைக் குறிக்கும்போது

“வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த
பசுமண் குருஉத்திரள் போல, அவன்
கொண்ட குடுமித்தும் இத்தன்பனை நாடே” (32)

என்று வியந்து பாராட்டுகிறார். இதில் ‘வேட்கோ’ என்பது குயவரையும் ‘வேள்’ என்பது மண்ணையும் ‘கோ’ என்றால் மண் தொழில் செய்பவரையும் குறிக்கும்.

சேர மன்னனின் படைத்துணைவனாகிய பிட்டங்கொற்றன் என்பவன் போரில் கிடைத்த செல்வத்தையெல்லாம் ஈந்து புகழ் பெற்றான் என்பதைப் புறநானூற்றுப்பாடலின் மூலம் கருவூர்க் கதவிள்ளைச் சாத்தனார் பாடும்போது,

“மரையான் கறந்த நுரைகொள் தீம்பால்
மான்றடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி” (168)

என்கிறார். சந்தன விறகு கொண்டு மட்பாண்டத்தில் சமைக்கப்பட்ட கறியுணவை அறிந்து மகிழ்ந்தான் என்ற செய்தியை இதனால் அறிய முடிகிறது. (புறநானூறு குழிசி - புலால் நாறும் பாளை).

இவ்வாறு பரிசும் பட்டமும் கொடுத்துக் குயவர்களைப் போற்றி வந்தனர். குயம் என்ற மூலச் சொல்லில் இருந்துதான் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் குயவன் என்ற சொல்லும் பெண்பாலைக் குறிக்கும் குயத்தி என்ற சொல்லும் வழங்கி வந்திருக்கின்றது. குயவர் இனத்தைச் சார்ந்த பெண்பாற் புலவர் வெண்ணிக் குயத்தியார் ஆவார். இவர் கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பற்றி பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் 66 ஆம் பாடலாக அமைந்துள்ளது.

அகநானூறு

“குறுநெடுந் தூம்பொடு முழவுபுணர்ந் திசைப்ப
கார்வான் முழக்கின் நீர்மிசைத் தெவுட்டும்” (301)

என்ற அடிகளின் மூலம் மண்கொண்டு செய்யப்பட்ட மண்முழவு (இசைக்கருவி) பற்றிய செய்தியை அறிய முடிகிறது.

பொருநராற்றுப்படை

“மண்ணமை முழுவின் பண்ணமை சீறியாழ்
ஒண்நுதல் விறலியர் பாணி தூங்க” (109-110)

என்ற அடிகளின் மூலம் மண் பூசப்பட்ட முழவு ஒலிக்க, அம்முழுவோசைக்கு ஒத்திசைக்கும் பண்ணோசைக்கு ஏற்ப விறலியர் ஆடினர் என்பதும் அறியப்படுகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை

“காடிவைத்த கலனுடை மூக்கின்
மகவுடை மகடுப் பகடுபுறம் துறப்ப” (57, 58)

என்னும் தொடர் ஆடுவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட வாரால் இறுக்கிக் கட்டிய மத்தளத்தை ஒப்பக்காடி வைத்த மிடா வண்டியின் கயிற்றால் வரிந்து கட்டப்பட்டிருந்தது என்றும், சாடி என்பது தாழியைக் குறிக்கும் சொல் என்பதையும்,

“வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சு அற விளைந்த” (280)

என்னும் தொடர் காட்டுகிறது. மேலும் ஆழ்ந்த கிணற்றில் அமைந்த இல்லுற்றைத் தோண்டி உவரி நீரைக் கொணர்ந்து பழைய விளிம்பு உடைந்த பாளைகளில் வார்த்து உலையை முரிந்த அடுப்பில் ஏற்றிச் சோறு சமைத்தனர். இதனை,

“வல்ஊற்று உவரி தோண்டி, தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசி முரி அடுப்பு ஏற்றி
வாராது அட்ட, வாடு ஊன் புழுங்கல்” (98-100)

என்று கூறுவதிலிருந்து பாளை முதலான புழங்கு பொருட்களைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளமை அறியப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் மண்ணாலான பொருட்களைக் (பாண்டம்) குறித்த இன்னபிற சொற்களும் இடம்பெறுகின்றன.

1. குழிசி (புறம். 168)	2. கலம் (அகம். 308)
3. தாழி (அகம். 165, 369)	4. சாடி (புறம். 297)
5. மண்டை (கலி. 106)	6. தகம்பு (நற். 84)
7. கன்னல் (நெடுநல். 63)	8. அகல் (புறம். 228)

இதுமட்டுமன்றி, முழவு, பத்தர், தடவு, மிடா, அகழி, இந்தளம், கடம், முகை, குடம், வள்ளம் போன்ற சொற்களாலும் மட்பாண்டங்கள் வழங்கப்பெறுகின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

தமிழின் பழமையான இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்களில் குயவர்கள் பற்றியும் குயவர்கள் வனையும் பாண்டங்கள் பற்றியும் செய்திகள் கிடைக்கப்பெறுவதின் மூலம் மட்பாண்டக் கலையின் தொன்மையை அறிய முடிகிறது. மேலும் சங்க காலத்தில் குயவர்கள் விழா நடத்துவோராக இருந்துள்ளனர். அதுமட்டுமல்லாமல் குறிபார்த்தல், பேயோட்டுதல் போன்ற செயல்களையும் நிகழ்த்தி வந்துள்ளனர். கோயில்களில் பூசாரிகளாகவும் இருந்து சமூக மதிப்புடன் காணப்பட்டனர் என்பது இக்கட்டுரையின் வழிப் புலனாகிறது.

துணைநின்றவை (References)

- துரைசாமிபிள்ளை ஓளவை. (உரை.), (2011), ஐங்குநூற்று, சென்னை: பூம்புகாா் பதிப்பகம்.
- துரைசாமிபிள்ளை ஓளவை.(உரை.), (2009), புறநானூறு, சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- துரைசாமிபிள்ளை ஓளவை. (உரை.), (2012), அகநானூறு, சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- பாலையன் அ.ப.(உரை.), (2010), நற்றிணை, சென்னை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- புலியூர்க்கேசிகன் (உரை.), (2008), பெரும்பாணாற்றுப்படை, சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.
- Thurston E., (1909), Caste and Tribes of South India, Madras: Government Press.